

Prijateljstvo

Bura puše i ruši sve pred sobom. Hladan i tmuran zimski dan. Što sa sobom po takvom vremenu? Televizijski program dosadan i nezanimljiv, a do daljinskog ionako ne mogu jer je tata šerif pred televizorom. Igrice me više ne privlače nakon poludnevnog buljenja u ekran i usrdnog nabilđavanja palaca. Van ne mogu po pasjem vremenu. Nakon minuta besciljnog lutanja od kuhinje do kauča, na pamet mi je pala spasonosna ideja. Bingo! Susjeda Ljilja. Blaga starica koja sama živi u susjedstvu i oduševi se svaki put kad navratim do nje. Doduše, to i nije baš često jer sam uglavnom zaokupljen svojim brigama, učenjem ili zabavom. A teta Ljilja zna puno priča. Sjećam se kako mi ih je pričala dok sam bio mali, dok ju nisam zamijenio raznoraznim ekranima. Nisam siguran jesu li sve njene priče istinite, ali nije mi to nikad bilo važno, glavno da su zanimljive. I tako sam tog odvratnog nedjeljnog popodneva odlučio svoju dragu, nenametljivu susjedu počastiti posjetom.

Kapa na glavu, šal oko vrata, jakna i rukavice pa trk stotinjak metara od ulaznih vrata do stare, ali ugodne kućice pune mirisa i zvukova prošlosti. Kad je odškrinula teška drvena starinska vrata, na licu su joj se miješali osjećaji oduševljenja što me vidi i zabrinutosti jer sam vani na jakoj buri i hladnoći. Brižno me odvela u toplu kuhinjicu, natočila mi čaj i servirala keksiće. Kod tete Ljilje uvijek su spremni slatkiji za mene, iako često ostare jer me dugo nema, a ona ne smije jesti slatko zbog „vražjeg šećera“. Nije pitala zašto već dugo nisam svraćao, nikad ne optužuje, samo je beskrajno sretna svaki put kad me vidi.

Kad smo pretresli svakodnevna pitanja tipa koliko sam narastao, imam li curu, kako je u školi i slično, počeli smo se prisjećati dana kad sam bio mali i gutao njene priče. I kao što rijeke prirodno ne prestaju teći, tako je i iz usta moje tete pričalice spontano potekla još jedna zanimljiva priča, ovaj put o nastanku Hreljina. Njoj je to ispričala njena mama, a ona ju je čula od svoje mame. Je li priča istinita, nitko ne može potvrditi, no živi među mještanima već stoljećima, a tog je dana na mene došao red da ju primim u nasljeđe.

Dakle, moje je mjesto dobilo ime po Hrelji Herkulu. Kako? On je, navodno došao iz Grčke i izgradio Hreljin na mjestu na kojem se danas nalazi.

Hreljin je nekada bio na području današnje Gradine, starog grada opasanog zidom. Na sjevernoj strani zidina ulaz je bio zaštićen topom. U gradu su danju ostajale samo žene i djeca jer su muškarcima obrađivali polja na susjednim padinama. Jedna je od njih, Margareta, dok je pometala ulaz u grad, na Veloj Hrusti ugledala tursku vojsku. Znajući da su žene nemoćne da same obrane grad, brzo se snašla. U top je umjesto taneta ugurala metlu koju je držala u ruci i potpalila fitilj. Za drugo nije imala vremena, a morala je nekako muškarcima dojaviti o velikoj opasnosti koja prijete djeci, ženama i domovima. Nije ni slutila da će upravo taj njen čin spasiti grad bez borbe. Ugledavši leteću metlu Turci su zaključili da je grad uklet i pun vještica i duhova. Glavom bez obzira pobjegli su od tih strašnih stvorenja i uputili se prema zapadu. Na sjevernom dijelu zida, blizu glavnog ulaza u Gradinu i danas se vidi pravilna okrugla rupa kroz koju su Margareta, topovska cijev i metla spasili grad. Taj je čin čak i opjevan u stihovima. I poteče s usana Ljiljinih starinska pjesmica: "Margareta grad pometala/ Nima muža ni diteta/ Ide Turčin grad sruši/ Margareta metlom top puši. „

Kakve serije, koje igrice!! Možete li zamisliti zanimljivije minute od ovih. Vani bura puše i ruši sve pred sobom, unutra veselo pucketa peč na drva, zdjelica puna kolača i susjeda puna zanimljivih priča.

Ipak, dan se primicao kraju i morao sam prije mraka kući. Obećao sam teti da ću uskoro doći na još jednu partiju priča, na još ... Na izlazu sam digao pogled prema Gradini. Sablasno se uzdizala na brdu obavijena kovitlacem bure. Na trenutak sam vidio bljesak. Ili ipak nisam?

U jedno sam siguran. Bljesnulo je u dobrim blagim očima moje zanimljive stare susjede, a svoj sjaj nekako je prelila i u moje oči. Kako to samo stariji ljudi znaju.

Marko Ruskaj

7.a razred

OŠ Hreljin